

כנס "אלון" – 8.11.03

כשהתחלנו לחשוב את הכנס הזה לא נעדר גם חשש: לא השכלנו לשמור על הקשר במיסגרת זו משך חמישים שנה, וזה פרק זמן ארוך פי כמה מפרק-הזמן בו חיינו יחד במיסגרת קבוצת "אלון". כל אחד נושא עימו את המשא האישי שלו ומביא איתו את כל שחווה, יצר ואף איבד משך השנים, האם לא יהיה משהו מלאכותי במיפגש?
ב- 8.11.03, כשהתכנסנו בבית-חנקין שמעל למעיין, לציון 50 שנה מאז סיימנו את ביה"ס, נאמר:

"כשהתחלנו לחשוב את הכנס הזה לא נעדר גם חשש: לא השכלנו לשמור על הקשר במיסגרת זו משך חמישים שנה, וזה פרק-זמן ארוך פי כמה מפרק-הזמן בו חיינו יחד במיסגרת קבוצת "אלון". כל אחד נושא עימו את המשא האישי שלו ומביא איתו את כל שחווה, יצר ואף איבד משך השנים, האם לא יהיה משהו מלאכותי במיפגש?"
מה שהיה נכון לפני אחת-עשרה שנים נכון גם היום, ואנו נשתדל הערב להפיל את המחיצות, לדלג על המשוכות וליהנות שוב מה"יחד" שלנו. חיינו לא תמיד מזמנים לנו סיבה למסיבה, אז בואו נהפוך את המיפגש הזה לסיבה טובה!

במיפגש מיוחד זה אנו זוכרים חברים יקרים שהיו, ותמיד יהיו, חלק מחיינו – יהושע, כופכף, גדעון ואמישי זכרם לברכה.
ייתכרו לטוב גם מורינו שהלכו לעולמם: אלינקה, דוד אלף, ארנסט, חנה כרמי, בנימין גלעד, אברהם הקש, אריה, רינה ועזריה.
שלושה מחברינו – נורית, אהרון ולייזר – לא נמצאים עימנו כאן היום והם חיים את חייהם מרוחקים ומנותקים. מי יתן ויקרה הנס שיחזיר גם אותם לעולמם-עולמנו.

במיפגש מיוחד זה אנו זוכרים חברים יקרים שהיו, ותמיד יהיו, חלק מחיינו – יהושע, כופכף, גדעון ואמישי זכרם לברכה.

ייתכרו לטוב גם מורינו שהלכו לעולמם: אלינקה, דוד אלף, ארנסט, חנה כרמי, בנימין גלעד, אברהם הקש, אריה, רינה ועזריה.

שלושה מחברינו – נורית, אהרון ולייזר – לא נמצאים עימנו כאן היום והם חיים את חייהם מרוחקים ומנותקים. מי יתן ויקרה הנס שיחזיר גם אותם לעולמם-עולמנו.

אנו זוכרים חברים יקרים שהיו, ותמיד יהיו, חלק מחיינו – יהושע וכופכף זיכרם לברכה, ומורינו – אלינקה, דוד אלף, ארנסט, חנה כרמי, בנימין גלעד, אברהם הקש, אריה, רינה ועוד רבים שהטביעו בנו חותמם.
לעזריה – המדריך והמחנך – שעוד לא נס ליחו ועוד כוחו בעטו – נאחל עוד שנים רבות של בריאות ויצירה.

כמו שנאמר – מוטב מאוחד מאשר... חיינו לא תמיד מזמנים לנו סיבה למסיבה, אז הבה נהפוך את המיפגש הזה לסיבה טובה!

שורשיה של קבוצת "אלון" כאן, במעיין חרוד (מה שהיה קרוי בשנות ילדותנו – "עין-חרוד למטה"). בין השנים 36-34 נולדו – כל אחת בתורה, שש הבנות הראשונות – נורית, תמר, נעמי, ניצה, שולה, דרורה ולבסוף הופיע גם גדעון שהציל את כבודו של המין הגברי, שלאורך שנים רבות היה מיעוט מבוטל בממלכת הבנות.

במאורעות 36, כאשר היו יורים עלינו בלילות מהגלבווע, יצאנו לגלות של כחצי שנה לעין-חרוד. הורינו היו באים לבקר אותנו בערב, לאחר יום העבודה. סידור זה נמשך עד שעלינו לבית-השיטה ושוכנו אחר כבוד בבית הראשון והיחיד שניכנה אז – בניין א' – שהכיל גם את מחסן הנשק.

בתקופה זו הצטרפה אלינו חנה'לה – הראשונה מבינינו שלא נולדה בארץ, והשמועה אומרת שעשתה את דרכה אלינו בתוך סלסלה.

בשנת 38 הסתיימה בניית הגן החדש – לימים גן ב' וכיום בית הפיקוס. כל אחד מאיתנו קיבל לידי את צרור בגדיו ובטיסה עשינו את הדרך אל הארמון החדש. הפעילות בגן ומחוצה לו הייתה יוצאת מגדר הרגיל. תחת שרביטן של שולה, הגנת הראשונה, ואח"כ של ברכה אשכנזי ואירמה – עשינו חיל, ולפי הדיווחים הפדגוגיים ששרדו מאז לא היה בינינו אף מפגר והתפתחותנו האינטלקטואלית כבר הייתה אז בסיס לתצפיות ומחקרים ומסקנות פדגוגיות (ראה יומנה של ברכה ודיווחי ו.חינוך ב"יומן" של אז).

בתקופה זו הצטרפו אלינו עוזי מניס ועמליה קהתי, שנטשו עם הזמן, ומיכאל שהגיע מגרמניה ומהר מאוד התבולל בינינו עד לבלי הכר.

שנת 42 – לאחר שהתאפקנו מספיק (חלקנו כבר הגיע לגיל 7½) – נפתחה סו"ס כיתה א' בביה"ס שלנו והיא מונה 11 תלמידים.

ערב קודם הייתה בחדה"א מסיבה אדירה. בצד הדברים החשובים שנאמרו בה, אנו מצידנו העלינו הצגה שנושאה: פרידת ילדי הגן העולים לביה"ס מהצעצועים שלהם שנישארם בגן. הייתה שירה ושמחה גדולה והעיקר – ארוחה חגיגית, כזו שרק לעיתים רחוקות זכרנו כמות. למחרת צעדנו בגאווה רבה לכיתה, שהייתה בצריף ע"י הרפת, כל אחד התיישב במקומו ומצא במגירה קלמר עץ משובץ צדף – מתנת חברינו הנהגים בצבא הבריטי שעבדו בקו ארץ ישראל – סוריה. כל החברים צפו בנו מבחוץ, דרך החלונות הרבים. משם המשיך המיצעד לבית שלנו – אחד מ"בנייני הנוער" שהוצמד אליו מיבנה פח לשירותים ומיקלחת. מנקודה זו כבר התקשינו לזכור את אין-סוף הבתים בהם התגוררנו משך שנותינו בביה"ס.

המחנך שלנו מעתה ולארבע השנים הבאות הוא אלינקה. בשכנותנו היו פירמידות שקי - התבואה והשבילים הצרים שביניהן. לשם יצאנו לשחק בהפסקות ושם גם לא הייתה אפשרות לאתר אותנו במבוכים הצרים, כך שהמישחק הסתיים כאשר חשנו שהגיע הזמן לארוחת הצהריים.

הלימודים היו משולבים בהסתכלות, לימוד הסביבה הקרובה והרחוקה, הטבע. הייתה התעמלות בוקר, הייתה עבודה במשק – יום יום אחה"צ ובחופשים, והיו גם אימונים. ככיתה זו הצטרף אלינו אלי, ובזכותו גם נוגה – כלבתנו המיתולוגית.

ב"בקבוצה" מ- 7.7.42 כתב אלינקה:
"אצלנו ביה"ס הוא גם בית-לימוד ובית-חינוך, גם בית וגם סביבה מעמדית. התלמיד הוא חבר שלנו בעתיד. רחוק אני מלהעיד שהגעתי לשלימות בעבודה בביה"ס, אבל נתייצבה לי דעתי שזאת הדרך: לחיות איתם ולא ללמדם גרידא, להרגילם במידות ובמינהגים, באוכל ובמישחק, בעבודה ובשיחה. ב"שיחת השבוע" ביום שישי אחה"צ זוכרים את אירועי השבוע, תורמים לקה"ל ומבררים ריבים ומעשים לא הוגנים, חושבים על השבוע הבא וקוראים מ"דבר לילדים". לאחר מכן עוברים לקבלת-שבת.
צריף הכיתה לוחט בקייץ וחזיר למים בחורף. בגלל מצב העבודה והביטחון לא הצלחנו להוציא לפועל את מסיבת סיום שנה"ל שהילדים התכוננו אליה ועמלו בשקידה..."

לעומת דברים אלה כותב זאב מיינרט:
"בניסיון לבנות ביה"ס כפרי הודגש יותר מדי הצד של החוויה הבלתי אמצעית של הטבע ואוצרותיו. נדמה לי שהדגשת יתר זו של חיי הטבע המקיפים, אשר בין כה משפיעים באלפי נימים על נפש ילדינו, אסור שתהיה על חשבון החלק הלימודי של החינוך. מישקנו אינו משק של גורן ומורג אלא משק של זבל כימי ומכונות וחשבון, והילד שלנו מלבד עיניים פקוחות צריך להתחנך חינוך מובהק של מוח פתוח ומפותח ושל מישמעת פנימית ויכולת לעבודה תכליתית ויעילה..."

ב- 3.7.42 כתב אלינקה:
אתמול בבוקר, אחרי שיחת הקבוצה בשאלות ביטחון, הייתה לנו שיחה בביה"ס. סיפרתי להם שהיססנו אם לגלות להם שהגרמנים התגברו על האנגלים וכבשו חלק ממצריים, כי לא ידענו אם הילדים יוכלו לעזור לנו. סיפרתי להם על מלחמת גדעון, שמעט אנשים אמיצים ומאומנים עבדו יחד לפי הפקודה, ניצחו את המידיינים הרבים שהתבלבלו ולא שמעו למפקדיהם.
הילדים דרשו שישתפום באימונים, שילמדו אותם לירות היטב ברובים, כי אחרת לא יהיו רגילים כשהיו גדולים.
דיברנו על זמן החופש, המתחיל עיכשיו, שלא יוכלו לטפל בהם ושהם יצטרכו להתרגל לקום במהירות ולעזור, אולי גם להילחם. השיחה הייתה מתוחה. סיכמנו שנתחיל לעשות תרגילים לקימה מהירה, קליעת אבנים בדיוק למטרה, והתאמנו ברובים קטנים. כמו כן נלמד להתגבר על חום וצימאון וכו'.

את השנה חתמנו במחנה קייץ, ביחד עם בני כיתת "אורן" לעתיד, בעתלית.

בכיתה ב' הצטרפו אלינו יעקב וצביקה (ואולי גם אביגדור). כתב אלינקה ב"בקבוצה" 11.9.42:
"לפני שבוע התחילה שנה"ל בכיתה ב'. בנגריה עוד לא גמרו את השולחנות והכיסאות ואנחנו מתכנסים בכיתה סביב לשולחן עגול על גבי שני ספסלים ארוכים (הריהוט מאשתקד משמש כעת בחדר-האוכל שלנו).
בשבוע הראשון עסקנו בסידורים שונים בכיתה, הכשרת שטחי הנוי והירקות, סידורים כללי-גינה, לעבודה בחומר, סיכומי מאורעות ויומני החופש..."

... במשך השבוע הספקנו להתרחץ באסי, להוציא גזר בגן הגדול, לקבל אורחים – ילדי ביה"ס משדה-נחום, לשמוע את ברכה צפירה ולשיר איתה ועכשיו מתכוננים לקבלת פני השנה החדשה..."

כיתה ד' – שנת 45 – הצטרפו אלינו צילה – הראשונה מבין פליטי השואה - ויהושע ודני שעשו את דרכם אלינו ברגל, בגניבת הגבול מסוריה. ארבע השנים הראשונות בביה"ס היו מאוד משמעותיות עבורנו: למדנו (לא קשה במיוחד), בין היתר – מוסיקה עם ארנסט, ציור עם דוד אלף, עבודת-יד עם רחל ארגוב, תפירה וריקמה עם אמא כהן ונחמה אבן-נור, הבנות למדו נגרות אצל ברוך ינאי והבנים עם נעמי למדו מסגרות אצל קוטי. עבדנו כל יום אחה"צ במשק ובבתי-הילדים (גם הבנים, ולא לשכוח – היינו אז תלמידי כיתות א-ד!). כבר אז בילינו חצי מהחופש הגדול במסיק, בפיקודו של צבי תמרי. סיום כיתה ד' היה גם הפרידה מהכיתה בצריף, והוא בא לביטוי בפיזמון הידוע, פרי עבודת צוות:

שלוש שנים חלפו עברו	בקיר ובריצפה סדקים	שלום, שלום לך ישנה
עלינו שם בצריף	נהר שוטף בחוץ	בך עצב גם שימחה
היו לנו שם ארנבות	בחורף ים בקייץ חם	עכשיו סוף סוף כְּחָדָר טוב
וגם גינה סביב.	קשה להיות חרוץ.	נראָה טובה, ברכה.

אגב "נהר שוטף בחוץ" – זכור לנו חורף שביתנו הופקע לטובת מישהו ולנו אצל ההורים. היה חורף גשום, מידרכות או מגפיים לא היו, תעלות מים שוצפים חסמו את דרכנו אל הכיתה. אלינקה רתם זוג פרדות לעגלה, עבר מחדר לחדר ואסף אותנו לכיתה...

בסיום כיתה ד' ליוותה אותנו הצגה – פרי עטו של אלינקה ובליוי מוסיקלי של ארנסט. כל בוקר התחלנו את היום בישיבה על השולחנות ובשינון הקטעים החדשים אותם כתב אלינקה בלילה הקודם. ההצגה הייתה ביטוי לתקופה בה הגיעו לארץ ואלינו הילדים מהגולה וניסיונו לקלוט אותם באהבה. העלינו את ההצגה במסיבת סיום שנה"ל על בימת חדר-התרבות שעל הדשא וְשָׁמָּה הלך לפניה עד שהוזמנו לשדרה ב"קול ירושלים" דאז. בזכות הזמנה זו זכינו גם בטיול מרשים בירושלים.

שנת 46 – כיתה ה' – חווינו זעזוע ששינה את מושגינו על החיים: מידיו הרחומות של אלינקה עברנו לאחריותו של אריה בן-גוריון, למשך שנתיים תמימות. באחת הפכנו מסתם גדולים לבוגרים – עם כל המחוייבויות המשתמעות מכך. בתקופה זו הצטרפו אלינו חיה רוטנברג, אברהם פורמן, זאב ואלכס. התחלנו ללמוד אנגלית עם רינה. אחת לשבוע עבד כל אחד בענף הקבוע שלו מהבוקר עד עשר והשעות שלאחר מכן בכיתה היו מוקדשות לקריאה בספרות מיקצועית על הענף ולפגישה עם רכזי ענפים. בסיום השנה התקיים מחנה קייץ בבית-אורן והוקמה חברת-הילדים.

שנים 47 – 48 כיתות ו' – ז' – ח' - הכרזת המדינה. אריה מכניס את הרדיו הראשון לכיתה. אנו חיים את מלחמת העצמאות, משתלבים כקשרים בין העמדות, לומדים עזרה ראשונה עם דן כרמל ואיתות מורס ודגלים עם דב היינמן. מתאמנים בנשק ובשדאות עם שמריה שושני ועם אחיה. שנת בר-מיצווה מסתיימת בהצגת "המקושש" ו"בן סורר

ומורה" בניצוחו של יצחק צבי ממעוז, במסיבה מרשימה בחדר-האוכל ולמחרת – האחד במאי – בביקור השערורייתי בבית-הכנסת בכפר-יחזקאל, אצל ידידנו הרב סבא למברסקי שבא להטעימנו מטעמי המיקרא.

בשנה זו הצטרפנו לנוער-העובד ומדריכנו הנערץ היה מוניה. הצטרף אלינו צבי ישורון, שלזמן קצר ריכז אליו את כל תשומת הלב בגלל הכיפה שחבש, ומרגע שהסיר את הכיפה הושלמה טמיעתו בתוכנו.

לאחר שנתיים עם אריה מרפיים את המתח עם חנה כרמי. בשנה זו גם לא הייתה לנו מטפלת. כל חצי שנה מילאה את התפקיד בת אחרת מהכיתה. עד כמה שזה נראה נורא ממרחק השנים – זה כנראה היה לא כל כך נורא. המשכנו בשיגרת חיינו ואפילו קלטנו את חנוך, אשר בתחילה עשה כמה תרגילי נסיגה, אך לבסוף, למזלנו הרב, החליט להישאר, ואת אסף, שמהר מאוד מגלה שאנחנו איננו בדיוק לטעמו, אך למרות הכל מחזיק מעמד. עכשיו עזריה הוא המדריך שלנו, וזה כבר ממש לא מוניה. בסוף כיתה ח' – מחנה קייץ בקיסריה.

כיתה ח' התכנסו חרזני הכיתה כדי לקטר על המצב ולהצביע על פיתרון:

קבוצת אלון מה אומללה	לבנים יש טענות -	ומכאן המסקנה:
אוכלוסיה מאוד דלילה	אין להם מספיק בנות.	הבו לנו מתנה -
הצפיפות מאוד גדולה	לבנות יש נימוקים -	עוד בנים ועוד בנות
אין חתן ואין כלה.	הבנים לא מספיקים.	ותהיינה חתונות!

כיתה ט' – אנחנו מסודרים מכל הצדדים: המדריך – עזריה, והמחנך שוב אריה. מיכאל היטיב לתאר את הלך הרוח באותה שנה:

מרים כלענה רגעי ספרד
יפה השתייה מסביב לכד
כזבוב את דמנו ימצוץ עד לשד
אדון המורים אריה הנכבד.
לוואי נתפרח קרחתו לעד!

היהלום שבכתר אותה שנה – שבוע לימודי-חוייתי בבית-ג'אן. בני הכיתה מתחילים להדריך את בני כיתות ה'-ו', אשר, בניצוחו של אלכס, בונים את בית-הגמדים המיתולוגי. בסוף השנה – מחנה הקופים המפורסם בחורשת האקליפטוסים, הזכור לטוב בגלל הניסיון הכושל של נוער ד' לגנוב לנו את הדגל – אירוע שהונצח בפזמון הידוע של עזריה.

לסיום כיתה ט' נכתבה היצירה המאפיינת הבאה:

אחת היא קבוצת אלון	מטפלת באה ובורחת -
אחת ויחידה בקיבוץ.	אנחנו שבעים רק רוב נחת,
אך בתים ומטפלות לה מיליון	ומה שהבית הרוס יותר -
לסופרם לא כדאי, לא נחוץ.	משך רק שְמחה, לחיים מעורר.

ואין אנו מתייאשים -
צריפונים כבר רומזים מרחוק!
בכל בית – חיים חדשים,
המוחאראם אצלנו כבר חוק!

שיעמום לא נסבול, לא נדע,
הבית לעולם לא נמאס.
כל שנה, או חצי, זאת עובדה
יש כבר בית חדש, וחלאס!

ההיסטוריה של קבוצת אלון
לפעמים אין בה דלת וחלון
לפעמים בשכנות עכברים
לפעמים על חשבון חברים.

בשנת 51 – כיתה י' – אנו מתוודעים לסיגנון שונה לחלוטין: המחנך הוא בנימין גלעד, ודי
לחכימא... על ימים אלה זעק אלכס (?)

עריץ גדול
עם ראש עגול
תורתו: עמול, הדרך וסבול!
נצעק בקול:
אי זמן לכל?

באותה תקופה הגיע אלינו אמנון, אשר לאחר סידרת הפגנות שעשה להוריו הם שוכנעו
שאולי רק אצלנו הוא יחזור למוטב.
עוברים מחדר-האוכל של הילדים לחדר האוכל של החברים. יוצאים לשבועיים לעזרת
בית-נטיף.
שנת הפילוג.

כיתה י"א – שנת 52 – שוב עם אריה. במחברת הפיזמונים, תחת הכותרת: אקורד הפתיחה
לתקופת היסורים והשירה בעת הקיסרות השלישית (של אריה) – מצאנו מהמיית ליבם של
כל חרזני הכיתה:

הוא כל הזמן שואל
אין כל בשורת גואל
נותן לקרוא בלי סוף
מתיי נגיע לחוף?

מאימתיי שבת
הפך ליום מיפלט
לכל זנב שיעור
נושן ולא גמור?

הוא שוב חזר
אותו אכזר
כלום לא עזר –
לסבול ניגזר.

לחיו ספיר
שושן שפתיו
שערו חציר
יונים עיניו

כה רבות הן מעלותיו
לו רק חסך קצת בדבריו.

בניצוחו של עזריה מוקמת חטיבת בני הקיבוצים. בעצרת החטיבה בגבעת-ברנר זוכים
בדגל העצרת.

מצטרפים אלינו בני תל-יוסף: כופכף, זיכרו לברכה, יוסוף ואמישי. מהמחנות-העולים אנו
מקבלים תגבורת ירושלמית – את לייזר ואהרון. עובדים בהדרכה במעברות בסביבה.
ביחד עם הג'אמוסים מבלים עם עזריה שבוע באגם החולה ז"ל.

מעיון בניירות מצהיבים מסתבר כי היו שסברו ששנת י"א תהיה שנת הלימודים האחרונה
שלנו. אחרי הפילוג נשארנו מצומקים. היה גם מחסור במורים. נשמעו זמירות על כיתה
מקובצת, או פיזורנו בבתי-ספר שונים. בין הייתר ניטען כי חלק מתלמידי הכיתה יהיו כבר
בני 19, ושכלל אין לבית-השיטה אפשרות כלכלית לאפשר לנו לסיים 12 שנות לימוד.
מאיך נשמעו גם דעות שכדי לעזור בכלכלת המשק ולחזק את קשרינו איתו – עדיף
שנלמד אפילו שנת י"ג וכך נדחה בשנה את גיוסנו לצבא.

כך או כך למדנו גם בכיתה י"ב. המחנך – עזריה. בשנה זו אנו כבר מועמדים לחברות
במשק ומשתתפים באסיפות. אלכס הביא אלינו את רותי קלרמן, שידעה יפה לנגן
בחלילית. בסיום שנת הלימודים – שנת 53 – חגגנו במסיבת סיום עליזה בחדר-האוכל,
בהצגה משובצת במיטב פיזמוני הכיתה, שהמפורסם ביניהם, פרי עטו של עזריה – לנדוד:

לנדוד לנדוד מינהג אלון	ציוד כבד כאן אין לאיש
לנדוד לנדוד מינהג אלון	מיזרון על גב, קדימה חיש
לנדוד לנדוד.	קדימה חיש.
מבניין לאוהל, משם לצריף	בכיתה, על גג, כמרתף של גן
וחוזר חלילה סביב סביב	ובכל חודשיים בלגן'
עשרים דירות אם לא יותר	אבל מעל כולם יזהיר
אלון זוכר.	מתבן הדיר.

באותה מסיבה עיף אותנו טבנקין בדבריו הנישגבים על הצורך שנצא להקים קיבוצים
חדשים, ואילו אנחנו סברנו שמקומנו הטבעי, לאחר שובנו מהצבא, הוא בית-השיטה.

ב"שיטים" פורסמה רשימת המסיימים, 22 במיספר, כולל כמה עריקים מ"אורן":
אהרון בצלאל, אמישי ויינשטיין, אליעזר פרבר, אלכס נבו, אמנון אבן-נור, דרורה ארייך,
חנה חרמוני, חנוך אריאלי (!), יהושע סוויד, יעקב רפאלי, אסף בן-נון, יעקב שרגא,
לאה צוקר, מיכאל ירבעם, נורית מיינרט, נעמי בארי, ניצה שושני, צבי ישורון, צילה
וסרמן, שולה ישראלי, רות קלרמן, תמר גדרון.

בסיומה של שנה זו התגייסנו לצבא – הבנות תחילה ולאחר זמן-מה הבנים. בבוקר מחכים
ע"י האקונומיה לאוטובוס, לאה גרינבוים מציידת כל אחד בחבילה גדולה עם עוגיות וכל
טוב, וקדימה – לדרך החדשה. מעתה לא עוד קבוצה מגובשת בתוך הבית, בית השיטה,

למרות שהרגשת השייכות לקבוצת אלון תלווה אותנו שנים רבות, מי פחות ומי יותר.
מעתה כל אחד לדרכו כפרט, כאשר ביה"ש תמיד ברקע, מלווה, דואגת ומייחלת.

חלפו שנים. בשנת 84 הוקדשה המסיבה בחג המשק לשני המחזוריים הראשונים של
ביה"ש.

לסיום נתן לנו חיים רימון חומר למחשבה:

לבנות ובני "אלון" ו"אורן"
שילדותם בימי אוהלים וגורן,
נעוריהם בסערת תש"ח
ובגרותם בימים טרופים כל-כך –
הזמנת הוריקם לכם שלוחה כעת:
בואו והצטרפו למועדון יום ב'.
מועדון יום ב' הוא פוליסת ביטוח
נגד הבדידות האורבת ומצבי-הרוח.
הזיקנה תבוא אם כך ואם כך
והמצטרף אלינו בהקדם, הרי הוא משובח!

באקט סימלי מסרה לנו בת-ציון מפתח גדול של המועדון.

אולי מן הראוי שנרים את הכפפה, ובהתאם למסורת המפוארת באמת של הורינו במועדון
יום ב' – נעשה גם אנחנו משהו?
נקווה כי מיפגש זה יהיה התחלה טובה.